

ਲੋਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਐਕਟ 1951 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿਟਰਨਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੇ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਚੋਣ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਰੱਖਣ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇੱਕ ਵਿਕਲਪਿਕ ਦਲੀਲ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਨੂੰ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਵੋਟਰ ਰੋਲ ਨੰਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੋਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਐਕਟ, 1951 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਪੱਤਰ ਦਾਖਲ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਵੋਟਰ ਰੋਲ ਨੰਬਰ ਦਾ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਚੋਣ ਲੜਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪੜਤਾਲ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਵੋਟਰ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚੋਂ ਵੋਟਰ ਰੋਲ ਨੰਬਰ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਵਿਕਲਪਕ ਦਲੀਲਾਂ ਬੇਅਰਥ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਚੋਣ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਾਂਗਾ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਚੋਣ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ ਪਰ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗਾ।

ਦੁਆ ਜੇ.- ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਜੀ.ਡੀ. ਖੇਸਲਾ, ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.

ਨਿਗਰਾਨ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਫਰਮ ਧਰਮ ਪਾਲ-ਅਸੂ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ।

ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 258 ਆਫ 1955 ਐਡਮਿਨਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਇਵੈਕਿਊ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ (1950 ਦਾ XXXI)—ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਅਤੇ 17 (2)-ਕੀ ਨਿਆਂ ਦੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਰੋਕ ਅਤੇ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਚ ਸੀਮਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਵੈਕਿਊ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ 1950 ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਨਿਕਾਸੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਟਕਰਾਅ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਟੋਡੀਅਨ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਰੈਜ਼ ਜੂਡੀਕਾਟਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਨਿਆਂ ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੈ ਅਤੇ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਟੋਡੀਅਨ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਮਾਮਲਾ ਰਾਜ ਦੀ ਸਰਵਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ।

ਨਿਗਰਾਨ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਫਰਮ ਧਰਮ ਪਾਲ-ਅਸੁ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ।

ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵੀ ਉਸੇ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਨਿਗਰਾਨ ਹੁਣ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 17 ਉਸਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਇਵੈਕੁਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ 1950 ਦੀ ਧਾਰਾ 17 (2) ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਨਵੇਂ ਕੇਸਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 (2) ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਟਕਰਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 17 ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਚ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੀ ਹੈ।

28 ਦਸੰਬਰ, 1954 ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਬੀ. ਡੀ. ਮਹਿਰਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਜਲੰਧਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ; ਸ੍ਰੀ ਜਸਮੇਰ ਸਿੰਘ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਜਲੰਧਰ, ਮਿਤੀ 7 ਜੂਨ, 1954 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਨਿਗਰਾਨ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ

ਨਿਗਰਾਨ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਫਰਮ ਧਰਮ ਪਾਲ-ਅਸੂ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ।

ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।

ਕੇ ਐਸ ਚਾਵਲਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਐਚ.ਐਲ. ਸਰੀਨ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਲਲਿਤ ਮੋਹਨ ਸੂਰੀ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਖੋਸਲਾ, ਸੀ.ਜੇ.— ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਮਾਮਲਾ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਅਕਸਰ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਮਾਮਲਾ ਇਵੈਕੁਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਆਰਡੀਨੈਂਸ (1949 ਦਾ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XXVII) ਦੀ ਧਾਰਾ 17(2) ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

"ਇਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਕੋਈ ਵੀ ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਜਾਂ ਹੁਕਮ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਅਰੰਭ ਹੋਣ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਜਾਂ 14 ਅਗਸਤ 1947 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਤਬਾਦਲਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਇਸ

ਨਿਗਰਾਨ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਫਰਮ ਧਰਮ ਪਾਲ-ਅਸੂ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ।

ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਿਗਰਾਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ: ਜਨਵਰੀ, 1948 ਵਿਚ, ਧਰਮ ਪਾਲ-ਅਸੂ ਰਾਮ ਫਰਮ ਨੇ ਬਸ਼ੀਰ ਅਹਿਮਦ ਅਤੇ ਵਲੀ ਮੁਹੰਮਦ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ। ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ 21 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1948 ਨੂੰ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਵੇਚਣ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 1,850 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਘਰ ਗਣਪਤ ਮਾਈ ਅਤੇ ਹਰਬੰਸ ਲਾਲ ਨੇ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਫਰਮਾਨ ਧਾਰਕ ਅਸੂ ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਬਾਲਗ ਪੁੱਤਰ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਕਰੀ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਣ 'ਤੇ ਨਿਗਰਾਨ ਨੇ ਹੁਣ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਆਰਡਰ 21 ਨਿਯਮ 58 ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਹ ਵਿਕਰੀ ਬੇਕਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੀ। ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਸ ਵੱਲੋਂ 17 ਜੁਲਾਈ 1948 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਨਿਲਾਮੀ ਦੁਆਰਾ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਟੋਡੀਅਨ ਨੇ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ 29 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1949 ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। 15 ਮਾਰਚ, 1951 ਨੂੰ ਇਸ

ਨਿਗਰਾਨ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਫਰਮ ਧਰਮ ਪਾਲ-ਅਸੂ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ।

ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵੀ ਇਹੀ ਕਿਸਮਤ ਨਾਲ ਮਿਲੀ। ਕਟੋਡੀਅਨ ਨੇ ਇਸ ਦੌਰਾਨ 27 ਅਕਤੂਬਰ 1948 ਨੂੰ 1947 ਦੇ ਐਕਟ XIV ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2) ਅਧੀਨ ਇਕ ਹੋਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪਾਈ ਸੀ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿਲਾਮੀ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਪਾਰਟੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ 11 ਮਈ 1949 ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਫਿਰ 10 ਅਗਸਤ 1949 ਨੂੰ ਨਿਗਰਾਨ ਨੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ) ਆਰਡੀਨੈਂਸ (1949 ਦਾ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ IX) ਦੀ ਧਾਰਾ 15(2) ਅਧੀਨ ਤੀਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। 1949 ਦੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XXVII ਦੀ ਧਾਰਾ 17(2) ਤਹਿਤ 6 ਜਨਵਰੀ 1950 ਨੂੰ ਚੌਥੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਤੀਜੀ ਅਤੇ ਚੌਥੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਇਕੱਠੇ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ 7 ਜੂਨ 1954 ਨੂੰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ। ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਟੋਡੀਅਨ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਕਿ ਕਟੋਡੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾ 17 (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਨਿਗਰਾਨ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ

ਨਿਗਰਾਨ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਫਰਮ ਧਰਮ ਪਾਲ-ਅਸੂ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ।

ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਦੇ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਗਰਾਨ ਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਉਹ ਹੁਣ ਉਸੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਹੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਸਕਦਾ। ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਧਿਰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਸਟੋਡੀਅਨ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਬੀਤ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਸਕਦਾ।

ਨਿਗਰਾਨ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 17(2) ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ; ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਇਹ ਹੈ ਕਿ (1) ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਆਰਡਰ 14 ਅਗਸਤ, 1947 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ (2) ਨਿਗਰਾਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਵੱਖ ਰੱਖਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਰਡੀਨੈਂਸ (1949 ਦਾ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XXVII)। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ (ਏ) ਵਿਕਰੀ 16 ਜੂਨ 1948 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ 14 ਅਗਸਤ, 1947 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੀ ਅਤੇ (ਬੀ) ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ 6 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਨੂੰ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ 18 ਅਕਤੂਬਰ 1949 ਨੂੰ ਕਸਟੋਰੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਸ੍ਰੀ ਚਾਵਲਾ ਨੇ ਸਾਡੇ

ਨਿਗਰਾਨ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਫਰਮ ਧਰਮ ਪਾਲ-ਅਸੂ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ।

ਸਾਹਮਣੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਪਿਛਲੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦਾ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਕਸਟਡੀਅਨ ਇਵੈਕਿਊ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਬਨਾਮ ਸਿਮਲਾ ਬੈਂਕਿੰਗ ਐਂਡ ਇੰਡਸਟਰੀਅਲ ਕੰਪਨੀ (1) 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 51 ਅਤੇ ਆਰਡਰ 40 ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀਆਂ। ਦੋ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਲਈ 13 ਅਤੇ 30 ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਕਿ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

"ਇਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਾਧਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ।"

PF1960-02-0028-0034

ਨਿਗਰਾਨ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਫਰਮ ਧਰਮ ਪਾਲ-ਅਸੁ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ।

ਇਸ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਚਾਵਲਾ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਘਟਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਿਆਂ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਸਿਰਫ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਨਿਕਾਸੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਟਕਰਾਅ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। *res judicata* ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਨਿਆਂ ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੈ ਅਤੇ ਅਮਲ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਗਰਾਨ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਮਾਮਲਾ ਰਾਜ ਦੀ ਸਰਵਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵੀ ਉਸੇ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਨਿਗਰਾਨ ਹੁਣ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 17 ਉਸਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ,

ਨਿਗਰਾਨ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਫਰਮ ਧਰਮ ਪਾਲ-ਅਸੂ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ।

ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੇਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ਼ਨ 17 (2) ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਨਵੇਂ ਕੇਸਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲਈ ਆਰਡਰ 2 ਨਿਯਮ 2 ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਨਿਲਾਮੀ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੂਜੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ। ਉਸ ਦੀ ਅਗਲੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ।

ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਧਾਰਾ 17(2) ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ 'ਸੀਮਾ' ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਟਕਰਾਅ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 17 ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਰੈਜ਼ ਜੂਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਨਿਗਰਾਨ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ

PF1960-02-0028-0034

ਨਿਗਰਾਨ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਫਰਮ ਧਰਮ ਪਾਲ-ਅਸੂ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ।

ਅਪੀਲ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ।

. ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਡੀ.ਕੇ. ਮਹਾਜਨ ਜੇ.

ਹੰਸ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬ੍ਰਹਮੀ ਦੇਵੀ - ਜਵਾਬਦੇਹ

1955 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 703।

ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ (1887 ਦਾ XVI)—ਸੈਕਸ਼ਨ 42, 43, 44, 47, 49, 74 ਅਤੇ 88—ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ — ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ— ਜਦੋਂ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ — ਕੀ ਡਿਕਰੀ ਪਾਸ ਹੋਣ 'ਤੇ ਜਾਂ ਉਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਅਸਲ ਨਿਬੇੜਾ - ਸੈਕਸ਼ਨ 47

ਨਿਗਰਾਨ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਫਰਮ ਧਰਮ ਪਾਲ-ਅਸੂ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ।

ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ - ਕੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ - ਖੜੀ ਫਸਲ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ —ਕੀ ਕਾਨੂੰਨੀ— ਪ੍ਰਤੀਕ ਅਧਿਕਾਰ — ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਇੱਕਰਾਰਨਾਮਾ ਜਾਂ ਕਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਇੱਕ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

anju sehgal